

vam poder vore el "rastrot" en acció. A continuació, marxem cap a la Casa de Camp, on l'organització de la maratón invitava els participants al dinar de la pasta i la fira del corredor, on hi ha cases comercials que presenten els seus productes i últimes novetats per al món de l'esport. A la vesprada, descans en l'hotel, que cal guardar forces per a demà; a la nit un sopar normal i prompte a dormir.

Bé, ja ha arribat el gran dia: a les huit del matí amunt, cal desdejunar-se bé però sense passar-se (en el meu cas, un got de llet d'ametla, muesli, galetes i un plàtan i, sobretot, beure molt de líquid, aigua o begudes isotòniques, perquè el cos estiga ben hidratat). A les 10 anem cap a l'eixida de la maratón, que està molt prop del nostre hotel; en arribar, busquem el camió on guarden les bosses dels corredors. Llavors Cinta i Paca ens fan unes fotos i ens despedim fins després de la carrera (elles, hui, com és diumenge, sí que voran el "rastrot"). Nosaltres fem uns exercicis d'estirades i un poc de carrera per a calfar i, al moment, criden els corredors perquè es col·loquen en la línia d'eixida, ja que només falten 8 minuts per a començar. En això que els corredors es posen a aplaudir perquè han entrat a la línia d'eixida Martín Fiz i Abel Antón. Jo, per descomptat, que no m'assabente de res, perquè amb la

quantitat de gent que hi ha —uns 7000 participants—, i la meua estatura, ja voreu què podia vore jo.

Les 11 h.: ha arribat l'hora de la veritat, ja no hi ha marxa arrere, ha sonat el canó i tots ens posem a córrer; per tant, ja no pots parar fins a la meta.

Km. 5: primer avituallament. Tot va bé: Ramiro i jo anem junts fins este km.; Paco, per descomptat, ja l'hem perdut de vista fa estona. A beure un poc d'aigua i Aquarius.

Km. 10: segon avituallament. Prou bé, però no estic fi. Ramiro va un poc davant i ja no el veig. A beure més aigua i Aquarius.

Km. 15: tercer avituallament. Bé. Pare un moment per a anar a uns WC (a fer un riu) que l'organització posa en cada avituallament, ja que no puc més; la majoria de corredors ho fan on poden, jardins, parets, tanques, etc. A beure més.

Km. 15,50: l'alegria del dia. Enmig de Madrid i ple de gent com estava, sent una veu que em crida, "Tico, Tico!", i veig una mà alçada cara a mi, i resulta que era Ricardo "Llopis" i el seu fill, que viuen a Madrid i havien anat a vore'ns, ja que sabien que Paco i jo anàvem a córrer eixe dia. Vaig parar un moment perquè l'ocasió s'ho mereixia i el temps final era el de menys. Als pocs metres de deixar Ricardo i el seu fill,

